

Noiembrerie fără scăpare

Dragos Niculescu

Nu te mai ştiu. Noiembrerie ne împarte
În frunză şi în fulgul alb de nea.
Probabil undeva trăieşti, departe,
Şi-așteptă ca să coboare iarna grea.

Aceleaşi anotimpuri vin şi pleacă,
Noi doi îmbătrâniim fără răspuns,
De-acum ştiind că timpul ce-o să treacă,
Chiar netrecînd, nu va mai fi de-ajuns.

Ce aş putea să-ţi spun fără iubire,
Chiar de s-ar întîmpla să ne-ntîlnim?
Orice cuvînt ar fi ca o jignire,
Căci am simţit că stăm şi nu plutim.

Nu pot să-ţi spun decît că vine frigul
Şi că-ntre noi e-un util oraş,
Ca un talaz ce-ar năvăli pe digul
Pe care l-am păzi opus şi laş.

Iar dac-ar fi vreun tren să te ajungă,
Poate te-aş aştepta să vii-ntr-o zi
Sau poate într-o noapte foarte lungă,
Pe un peron la care s-ar opri.

Noiembrerie, iarăşi, fără de scăpare
Şi boala asta veche ce e-n noi...
Te-am prevenit atunci, cu ea se moare –
Ştiam doar eu cît pentru amîndoi.

Nu pot să spun că fără tine-i bine,
Mi-ai devenit în viaţă gol firesc,
Dar nu pot să te chem, căci mă reţine
Ceva amar, adînc şi omenesc.

Te-ai integrat tăcerii absolute,
Parcă sugrumi şi şansa de suspin,
Încerci să zbori - aripile-ţi cusute
Pe-un păcătos şi jos pămînt te ţin.

Cînd va începe liniştit să ningă,
Nu te gîndi la mine, nicidecum,
Căci orişice ninsoare vrea să stingă

POEZII ONLINE

Ce-a mai rămas mocnind în vechiul scrum.

(din volumul "Duminica poemului mut")